

Udkastets § 60. En anden vigtig Indgriben kan ifølge nærværende Paragraf udøves af Retsformanden derved, at han kan slutte Afhøringen af et Vidne, naar han skønner, at der ved dens Fortsættelse ej kan fremkomme videre til Sagens Oplysning, og han behøver ikke i saa Henseende at afvente, at Parterne erklære ikke at have videre at spørge om.

Om den Retten i Paragrafens 2det Stykke tillagte Spørgsmaalsret kan henvises til Bemærkningerne oven for til §§ 90—92.

§ 162.

Den heri opstillede Regel er praktisk taget forstaaelig, medens den hidtil gældende Regel, hvorefter kun den, der har stævnet Vidnet, har en selvstændig Ret til at benytte det, medens Modpartens Ret indskrænker sig til at kontrækvæstionere, i Virkeligheden er ganske formalistisk. Reglen bør være den, at, naar Vidnet er indkaldt og møder for Retten, kunne begge Parter i fuldeste Maal fordre dets Forklaring i Sagen og benytte den til deres Fordel.

§ 163.

De her givne Protokollationsregler ere, som omtalt oven for ved Kap. VII foranlediget ved den i Udkastet indførte fuldstændige Appel til Højesteret.

Man har med Villie undladt enhver nærmere Angivelse af, hvorledes Optegnelsen skal foregaa, idet man har fundet det rigtigst at give Retten Adgang til at ordne dette paa den Maade, som den efter de særlige Forhold i den enkelte Ret maatte finde mest praktisk. Protokollationen vil saaledes kunne foretages ved en af Dommerne eller ved Retsskriveren, i den almindelige Retsbog eller i en særlig Bog, ved direkte Indførelse i Protokollen eller ved Optegnelser paa løst Papir, eventuelt stenografiske, der saa kunne indføres successivt, medens Afhøringen i øvrigt fortsættes, og derefter oplæses.

Hele denne Protokolleren vil uundgaaelig til en vis Grad være til Besvær, men medfører paa den anden Side saa store Fordele, at Ulemperne derved opvejes. I Tyskland praktiseres den i det hele paa en tilfredsstillende Maade; og selv den engelske Dommer foretager i Reglen i vigtigere Sager en Optegnelse af Vidnernes Forklaringer.

§ 164.

Med Hensyn til det almindelige Spørgsmaal om forudgaaende eller efterfølgende

Edfæstelse saavel som angaaende den i Eds Sted trædende højtidelige Forsikring henvises til Bemærkningerne til Straffeprocudkastets Kap. XI ad 4 og 5.

§ 165.

Selvfølgelig kan der afæskes de i denne Paragraf nævnte Personer ubeediget Forklaring efter samme Regler, som gælde for Vidner i øvrigt, og det vil efter den fri Bevisdømmelse end ikke være udelukket, at Retten efter Omstændighederne tillægger en saadan ubeediget Vidneforklaring betydelig Vægt.

§ 166.

Naar der er rejst Indsigelse mod et eller andet fremsat Spørgsmaal, enten fra Vidnets egen Side eller fra en af Parterne, og Retten har afsagt Kendelse desangaaende, kan den, hvem Kendelsen gaar imod, paakære denne, uden at dog saadan Kære i Almindelighed har opsættende Virkning, medmindre Landsretten eller Højesteret specielt maatte bestemme det. Kun hvis der ved en Underrets Kendelse paalægges Vidnet Tvangsfængsel, har et af Vidnet herimod rejst Kæremaal ubetinget opsættende Virkning.

I øvrigt kan bemærkes, at, da den i § 166 omhandlede Fængsling udelukkende er et Tvangsmiddel, maa den bortfalde, saa snart det, af hvilken som helst Grund bliver Vidnet umuligt at svare, saavel som naar dets Forklaring bliver overflødig. Den maa i øvrigt nærmest indrettes efter Analogien af Reglerne om Varetægtsfængsel.

§ 167.

Naar Sagen foretages paa ny, kan det efter Omstændighederne bl. a. som Følge af Reglen i § 100, 3die Stykke, blive nødvendigt at gentage den alt foretagne Del af Domsforhandlingen.

§ 170.

Med Hensyn til Slutningsreglen skal bemærkes, at man andet Steds i Forbindelse dermed har foreslaaet at fastsætte Straf for det insolvente Vidne, som forbruger Pengene uden at opfylde Vidnepligten, men at en saadan Bestemmelse vistnok er uforuden. Naar Vidnet ikke møder, fordi det har forbrugt Rejsepengene, er dette naturligvis ikke nogen gyldig Undskyldning, og de i § 153 for Udeblivelse fastsatte Straffe blive da at paalægge det. Heri synes at ligge fornøden Garanti imod det nævnte Misbrug.